

>Rugzakjes

>Het komt maar zelden voor dat ik het met Leo Prick eens ben, maar dit weekend is het dan toch het geval. Hij schrijft in NRC Handelsblad dat het rugzakjes beleid weliswaar uit de hand is gelopen, maar dat de botte bezuiniging van Van Bijsterveldt vooral de kinderen treft die het rugzakje hard nodig hebben: de 'gewone' dove en blinde kinderen. De bezuinigingen op de cluster 1 en 2-scholen zijn een schande die [te zeer onderbelicht](#) is gebleven in al het gekrakeel. Tevens schrijft Prick terecht: elk aanbod schept zijn eigen vraag. Voor onderwijs en zorg moet dat sinds Hans Achterhuis' klassieker '[De markt van welzijn en geluk](#)' geen nieuws meer zijn. Dat de rugzakjes dus flink gebruikt zouden worden, hoefde niet te verbazen. Prick kan het niet nalaten een sneer uit te delen naar hoger opgeleide ouders. Uiteraard is het zo dat hoger opgeleide ouders meer moeite zullen doen om een oplossing te vinden voor vermeend 'abnormaal' gedrag van hun kind, maar hier speelt de ingewikkeldheid van de procedures rondom het rugzakje ook een belangrijke rol. Dat kinderen nu sneller een diagnose krijgen, heeft ook te maken met de hogere prestaties die van scholen verwacht worden. De 'Cito-druk' is mede door Van Bijsterveldts eigen beleid enorm toegenomen. Dan is een kind dat niet het 'normale' pad volgt, al snel lastig voor de leerkracht en maken ouders zich zorgen. Voor je het weet is er een test aangevraagd en een diagnoseprocedure in gang gezet. En dat kinderen erg druk worden, heeft misschien ook gewoon te maken met volle klassen, en het strak hanteren van minimale lestijden, waardoor leerlingen bijvoorbeeld exact 15 minuten pauzetijd wordt gegund. Fundamenteel is de vraag of het nu zo erg is dat er meer verschillende diagnoses gesteld worden, en dat dat meer geld kost. Aan de ene kant kan het stigmatiserend zijn als een kind een plakkertje krijgt (PDD-NOS, ADHD, ASS, etc.). Aan de andere kant is er de afgelopen jaren wel heel veel verbeterd in het helpen van die kinderen bij het leiden van een min of meer normaal leven, op een gewone school, juist door die rugzakjes. De tijd dat ieder kind dat buiten de boot viel in een busje naar een instelling in een bosrijke omgeving werd afgevoerd, ligt gelukkig achter ons. Dat was misschien wel een goedkopere oplossing, dat is waar. Maar de vraag is dan hoeveel je er als samenleving voor over hebt, om beter passende zorg en onderwijs te geven aan kinderen met extra behoeften. Het is een illusie te denken dat je meer en betere zorg kunt bieden voor hetzelfde, of zelfs minder geld.